

Sygn. akt I C 28/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Sidor-Leszczyńska

Protokolant: Karolina Machnicka

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2016 r. w Warszawie

sprawy z powództwa miasta stołecznego W. – Zarządu (...)

przeciwko I. K.

o zapłatę

1. zasądza od I. K. na rzecz miasta stołecznego W. – Zarządu (...) kwotę 270,40 zł (dwieście osiemdziesiąt złotych czterdzieści groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 17 lutego 2015 r. do dnia zapłaty;
2. zasądza od I. K. na rzecz Miasta S. W. – Zarządu (...) kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 28/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 04 września 2015 r. wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powód – Miasto S. W. reprezentowane przez Zarząd (...), wniósł o zasądzenie od pozwanej I. K. kwoty 270,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 lutego 2015 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Żądanie swoje powód uzasadniał okolicznością, iż pozwana w dniu 02 lutego 2015 r. korzystała z komunikacji miejskiej nie posiadając ważnego dokumentu przewozu, co skutkowało zobowiązaniem pozwanej do uiszczenia dodatkowej opłaty w kwocie 266 zł oraz do należności przewozowej w kwocie 4,40 zł, których pozwana w wyznaczonym terminie 14 dni nie uregulowała. Zgłoszone roszczenie powód oparł na treści art. 33a ust. 3 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe oraz art. 360 k.c. i 361 k.c., a wysokość należności ustalił na podstawie przepisów prawa miejscowego (pozew w (...) k. 2-4).

Nakazem zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 29 września 2015 r. w sprawie VI Nc-e (...) Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny uwzględnił żądanie pozwu w całości (nakaz zapłaty w EPU k. 5).

W ustawowym terminie pozwana wniosła sprzeciw od w/w nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu, według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwana wyjaśniła, że w dacie kontroli była osobą małoletnią, a jej bilet okresowy był ważny do dnia 26 stycznia 2015 r. Tuż przed upływem jego ważności matka pozwanej udała się do punktu sprzedaży, celem zakupu nowego biletu na preferencyjnych warunkach w oparciu o W. Kartę Miejską. Na miejscu dowiedziała się, że bilety wystawiane dla dzieci należy odnawiać co 12 miesięcy na podstawie nowego wniosku i załączonych do niego dokumentów uprawniających do ulgi. W trakcie wizyty w punkcie sprzedaży biletów ZTM matka pozwanej nie posiadała zeznania podatkowego PIT-37 za rok 2013, ponieważ nie złożyła go w urzędzie skarbowym, gdyż przepisy podatkowe nie obligują do tego podatnika, który nie osiągnął żadnych dochodów. Pracownik (...) odmówił sprzedaży biletu twierdząc, że samo oświadczenie, czy zaświadczenie

o przynależności terytorialnej do właściwego urzędu skarbowego w W. nie wystarczy, aby uzyskać ulgą W.Kartę Miejską. W dniu 30 stycznia 2015 r., jeszcze przed kontrolą pozwanej w środku lokalnego transportu zbiorowego, jaka miała miejsce w dniu 02 lutego 2015 r., matka pozwanej zwróciła się do powoda z prośbą o wyjaśnienie, dlaczego jest zmuszana do złożenia zeznania podatkowego, podczas gdy nie osiągnęła żadnego dochodu, w celu doładowania okresowej karty miejskiej. Po otrzymaniu lakonicznej odpowiedzi matka pozwanej niejako została zmuszona do złożenia tzw. „zerowej” deklaracji podatkowej za 2013 r., w efekcie czego w dniu 14 lutego 2015 r. zakupiła bilety okresowe dla dwóch córek (sprzeciw w EPU k. 8-10).

Postanowieniem z dnia 30 października 2015 r. o sygn. VI Nc-e (...) Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania tut. Sądowi, z uwagi na skuteczne złożenie przez pozwaną sprzeciwu (postanowienie k. 19).

W odpowiedzi na sprzeciw, pismem z dnia 04 lipca 2016 r., powód podtrzymał żądanie pozwu, a nadto wyjaśnił, że bilet imienny dla dziecka z rodziny posiadającej troje dzieci można zakupić po spełnieniu łącznie dwóch wymogów: należy zamieszkiwać na terenie m.st. W., a opiekun małoletniego winien rozliczać się z podatku dochodowego w urzędzie skarbowym na terenie W.. Matka pozwanej nie spełniła drugiego kryterium, a sama pozwana była świadoma, że nie posiada ważnego biletu i mimo to skorzystała z komunikacji miejskiej (odpowiedź na sprzeciw k. 54).

Na rozprawie w dniu 15 września 2016 r. pozwana podtrzymała swe stanowisko, wnosząc o oddalenie powództwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pismem z dnia 30 stycznia 2015 r. E. K. – matka pozwanej złożyła w Zarządzie (...) m.st. W. reklamację dotyczącą problemu z zakupem biletu okresowego na przejazdy komunikacją miejską w W. dla jej trzeciej córki I. K.. Matka pozwanej wyraziła swoje oburzenie, że ona jako rodzic ma ważną kartę miejską przez okres 2 lat, zaś małoletniej córce musi odnawiać ją co roku. Matka pozwanej podniosła również, że za 2013 r. nie dokonywała żadnych rozliczeń z urzędem skarbowym, ponieważ nie miała takiego obowiązku, z powodu braku jakichkolwiek dochodów. Tymczasem ZTM wymagał od niej dokumentu, którego nie posiadała. Na koniec matka pozwanej oświadczyła, że nie będzie pokrywała jakichkolwiek kosztów wynikających z ewentualnego mandatu w tym okresie (reklamacja k. 13-14 akt EPU).

W odpowiedzi na powyższe, pismem z dnia 06 lutego 2015 r., powód wyjaśnił, że roczny bilet w kwocie 99 zł przeznaczony jest dla dziecka z rodziny posiadającej troje dzieci, zamieszkałego na terenie m.st. W. do 30 września roku kalendarzowego, w którym kończą 21 rok życia, pod warunkiem zamieszkiwania rodziców dziecka na terenie W. oraz rozliczania przez nich podatku dochodowego od osób fizycznych w jednym z w. urzędów skarbowych. Powód wyjaśnił również, że aby móc otrzymać taki bilet należy złożyć wniosek wraz z wymaganymi do niego załącznikami oraz przedłożyć do wglądu dokumenty potwierdzające zamieszkanie i rozliczanie podatku w W. przewidziane w Zarządzeniu Prezydenta m.st. W. nr (...) z dnia 02 grudnia 2013 r. w sprawie realizacji programu „W. K. R.". Powyższe dokumenty po ich zweryfikowaniu stanowią podstawę do wydania rocznego biletu dla dziecka, który jest kodowany wyłącznie w Punktach Obsługi Pasażerów ZTM. Konieczność powtórzenia procedury uzasadniona jest tym, że uprawnienia te zostają wgrywane na kolejny, nowy, jedynie roczny okres. Odnosząc się do zarzutu matki pozwanej, iż nie jest zobligowana do składania zeznania podatkowego w razie braku dochodów, powód wskazał, że uchwała nr LXVI/1806/2013 Rady m.st. W. z dnia 03 października 2013 r. w tego typu przypadkach przewiduje możliwość uzyskania Karty Warszawiaka. Oczywiście osoba, która nie osiąga żadnych dochodów nie ma obowiązku zapłaty podatku, nie oznacza to jednak, że dostarczenie do urzędu skarbowego formularza zeznania podatkowego nie jest możliwe. W takim przypadku należy posłużyć się zeznaniem, w którym wykazane zostaną zerowe wartości dochodu. Celem złożenia takiego zeznania jest potwierdzenie przesłanek wynikających z powołanej uchwały, których weryfikacja jest dokonywana zgodnie z postanowieniami w/w zarządzenia. Nadto same przepisy prawa podatkowego nie wykluczają możliwości złożenia PIT-u o wartości zerowej dochodu, gdyż w niektórych sytuacjach, chcąc otrzymać pewnego rodzaju świadczenia, czy zaświadczenia, istnieje konieczność przedłożenia właśnie takiego zeznania, tak jak ma to miejsce w niniejszej sprawie (pismo k. 11 akt EPU).

W dniu 02 lutego 2015 r. około godziny 20.50 I. K. korzystała z tramwaju linii 28. Na trasie pomiędzy przystankami „Rondo (...)” – „(...)”, które są umieszczone w 1 strefie przewozowej, została skontrolowana przez kontrolera Z. M. w W.. W czasie kontroli I. K. nie posiadała przy sobie ważnego dokumentu przewozu. Kontroler, po spisaniu danych osobowych pozwanej w oparciu o jej legitymację szkolną nr (...) wystawił wezwanie do zapłaty kwoty 266 zł tytułem opłaty dodatkowej oraz kwoty 4,40 zł tytułem należności przewozowej. Termin do uiszczenia łącznej należności w kwocie 270,40 zł został określony na 14 dni od daty wystawienia wezwania nr (...). Wezwanie do zapłaty zostało osobiście podpisane przez I. K. (wezwanie do zapłaty nr (...) wraz z informacją dla pasażera k. 29-30).

I. K. nie uregulowała należności ustalonej w w/w wezwaniu do zapłaty (okoliczność bezsporna).

W piśmie z dnia 25 lutego 2015 r. powód, odnosząc się do prośby matki pozwanej o anulowanie wezwania do zapłaty nr (...) z dnia 02 lutego 2015 r., odmówił prośbie E. K. wskazując, że bilet okresowy zakodowany na WKM nr (...) w dniu 14 lutego 2015 r. o godz. 13.42, został następnie aktywowany o godz. 17.55 tego samego dnia. Poprzedni bilet utracił swą ważność w dniu 26 stycznia 2015 r. o godz. 23.59. Zatem w dniu kontroli małoletniej I. K. nie był ważny, co nie mogło stanowić podstawy do anulowania wezwania do zapłaty. Nadto powód wyjaśnił, że zgodnie z § 14 ust. 1 taryfy przewozowej (uchwały Rady m.st. W. nr XXVI/858/2008 z dnia 13 marca 2008 r.) w przypadku, gdy pasażer w momencie kontroli biletowej nie może wylegitymować się ważnym biletem imiennym nałożona opłata dodatkowa zostanie anulowana, jeżeli w ciągu 7 kolejnych dni od daty zdarzenia zostanie przedstawiony ważny bilet imienny w wyznaczonych punktach obsługi pasażerów. Anulowanie opłaty dodatkowej uzależnia się od uprzedniej weryfikacji ważności biletu wraz z ewentualnymi uprawnieniami do ulgi, według stanu na moment dokonanej kontroli. Matka pozwanej nie skorzystała z takiej możliwości (pismo k. 10 akt EPU).

Pozwana I. K. urodziła się w dniu (...) W dniu kontroli 02 lutego 2015 r. miała 17 lat i była osobą małoletnią (okoliczność bezsporna).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o niekwestionowany dowód w postaci wezwania do zapłaty nr (...) (k. 29). Zdaniem Sądu nie zachodziły żadne podstawy do podważenia jego wartości dowodowej. Żadna ze stron postępowania nie kwestionowała bowiem jego wiarygodności, ani też nie zaprzeczyła jego prawdziwości w trybie przewidzianym art. 252 k.p.c. i 253 k.p.c., a Sąd również nie powziął żadnych wątpliwości w tym zakresie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Powód dochodził w niniejszej sprawie od pozwanej zapłaty kwoty 270,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 lutego 2015 r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwana faktycznie nie kwestionowała tego, że w czasie kontroli w dniu 02 lutego 2015 r. nie dysponowała ważnym dokumentem przewozu, natomiast twierdziła, że nastąpiło to z przyczyn od niej niezawinionych, albowiem jej bilet okresowy był ważny do dnia 26 stycznia 2015 r. Tuż przed upływem jego ważności matka pozwanej udała się do punktu sprzedaży, celem zakupu nowego biletu na preferencyjnych warunkach w oparciu o W.Kartę Miejską. Na miejscu dowiedziała się, że bilety wystawiane dla dzieci należy odnawiać co 12 miesięcy na podstawie nowego wniosku i załączonych do niego dokumentów uprawniających do ulgi. W trakcie wizyty w punkcie sprzedaży biletów ZTM matka pozwanej nie posiadała zeznania podatkowego PIT-37 za rok 2013, ponieważ nie złożyła go w urzędzie skarbowym, gdyż przepisy podatkowe nie obligują do tego podatnika, który nie osiągnął żadnych dochodów. Pracownik ZTM odmówił sprzedaży biletu twierdząc, że samo oświadczenie, czy zaświadczenie o przynależności terytorialnej do właściwego urzędu skarbowego w W. nie wystarczy, aby uzyskać ulgową W. Kartę Miejską. W dniu 30 stycznia 2015 r., jeszcze przed kontrolą pozwanej w środku lokalnego transportu zbiorowego, jaka miała miejsce w dniu 02 lutego 2015 r., matka pozwanej zwróciła się do powoda z prośbą o wyjaśnienie powyższej sytuacji. Po otrzymaniu od powoda

odpowiedzi matka pozwanej złożyła tzw. „zerową” deklarację podatkową za 2013 r. i w dniu 14 lutego 2015 r. zakupiła bilety okresowe dla dwóch córek.

Twierdzenia podniesione przez pozwaną w sprzeciwie od nakazu zapłaty, jakoby pracownik powoda bezpodstawnie odmówił matce pozwanej zakupu ulgowej (...) dla I. K. nie zostały przez nią w żaden sposób udowodnione. Co więcej, sam fakt braku możliwości wyrobienia nowej karty WKM, nie zwalnia pasażera z obowiązku poniesienia opłaty za określony przejazd. Opłatę taką można także uiścić poprzez zakup i skasowanie biletu jednorazowego lub dobowego. Istnienie bowiem wiele sposobów uiszczania opłat za przejazdy środkami komunikacji miejskiej na terenie W., co jest faktem powszechnie znanym.

Z przedstawionego przez powoda dokumentu, w postaci wezwania do zapłaty o numerze (...) z dnia 02 lutego 2015 r., wynika, że powód i pozwana byli stronami umowy przewozu, przy czym z obowiązków spoczywających na stronach umowy wywiązał się wyłącznie powód, natomiast pozwana nie uczyniła im zadość, nie posiadając ważnego dokumentu przewozu i nie płacąc należności wskazanej w wezwaniu do zapłaty. Co więcej – pozwana załączając do sprzeciwu od nakazu zapłaty pisma z dnia 06 lutego 2015 r., 25 lutego 2015 r. i 20 marca 2015 r. oraz reklamację z dnia 30 stycznia 2015 r., przedstawiając historię sporu matki pozwanej E. K. z powodem odnośnie zakupu na terenie m.st. W. biletu imiennego dla dziecka z rodziny posiadającej troje dzieci w kwocie 99 zł, udowodniła, że jej twierdzenia o tym, iż pracownik w. ZTM bezpodstawnie odmówił jej matce sprzedaży w/w biletu, są nieprawdziwe. Z pism tych wynika bowiem, czemu pozwana nie zaprzeczyła, że posiadała bilet ważny do dnia 26 stycznia 2015 r. do godz. 23.59, a kontrola miała miejsce w dniu 02 lutego 2015 r. Kolejny bilet został zakupiony przez matkę pozwanej dla córki dopiero w dniu 14 lutego 2015 r., po licznej wymianie pism z w. ZTM i odmowach przedłożenia dowodu, że E. K. rozlicza się z podatku dochodowego od osób fizycznych w jednym z (...) urzędach skarbowych. Gdyby matka pozwanej spełniła ten wymóg, otrzymałaby dla córki preferencyjną (...) przy pierwszej wizycie w punkcie obsługi pasażera ZTM, jej córka I. K. w czasie kontroli posiadałaby ważny bilet na przejazd komunikacją miejską i nie otrzymałaby wezwania do zapłaty. Jednakże matka pozwanej konsekwentnie odmawiała przedłożenia druku PIT-37, uzasadniając to brakiem osiągnięcia dochodów za 2013 r. i brakiem przepisu nakładającego na podatnika takiego obowiązku. Matka pozwanej stała na stanowisku, iż została zmuszona bezpodstawnie do złożenia deklaracji podatkowej.

W tym miejscu należy wskazać, iż to matka pozwanej chciała skorzystać z preferencyjnego biletu okresowego dla swej córki, w kwocie 99 zł na okres jednego roku, co w przeliczeniu miesięcznym daje kwotę 8,25 zł. Skoro zatem wносиła o przyznanie szczególnego uprawnienia, które w swej ofercie rodzinom wielodzietnym daje ZTM, to winna wykazać stosownymi dokumentami, iż jej córka spełnia wszystkie warunki do otrzymania tego rodzaju biletu. Nikt wszak nie zmusza pasażerów do wyboru tylko tego rodzaju biletu. ZTM daje możliwość również zakupu zwykłej W. Karty Miejskiej lub biletów krótkookresowych. Jednak jeśli osoba decyduje się, by skorzystać z uprzywilejowanej oferty, to ma obowiązek wykazać, że spełnia wszelkie warunki, by otrzymać uprzywilejowany bilet, tzw. bardzo atrakcyjny cenowo w stosunku do innych biletów. Miasto stołeczne W. z kolei ma prawo, by dokonywać wstępnej kontroli, czy jego oferta wykorzystywana jest przez osoby zamieszkujące w W. i w tym mieście uiszczające podatki. Wszak część podatków pobierana od osób fizycznych wraca właśnie do określonej gminy i służy finansowaniu szeroko rozumianych zadań własnych gminy.

Roczny bilet w kwocie 99 zł uprawnia do nieograniczonej liczny przejazdów i jest ofertą szczególnie korzystną dla rodzin wielodzietnych, wymagającą jedynie od osób wnioskujących potwierdzenia rozliczenia podatku na terenie W.. Program ten jest skierowany docelowo do mieszkańców stolicy opłacających w niej podatki. Dlatego też złożenie deklaracji podatkowej potwierdzającej rozliczenie podatku chodowego od osób fizycznych w jednym z (...) urzędów skarbowych nie powinno nastęrczać matce pozwanej jakiegokolwiek problemu, tym bardziej, że przy zerowym dochodzie wypełnienie rubryk druku PIT-37 sprowadza się w praktyce jedynie do wpisania zer i złożenia tego druku w odpowiednim urzędzie skarbowym.

Nadto podatnicy, którzy nie mają obowiązku składania zeznania rocznego, mają prawo to uczynić. Przepis art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych stanowi bowiem o braku obowiązku złożenia zeznania. Nie ustanawia natomiast zakazu złożenia zeznania rocznego. Posługuje się bowiem sformułowaniem

„obowiązek złożenia zeznania nie dotyczy”, a nie sformułowaniem „zeznania nie składają”. Samodzielne złożenie zeznania rocznego może być jednak korzystne z uwagi na to, że umożliwia korzystanie z różnego rodzaju udogodnień, jak chociażby uzyskanie zniżek w cenach biletów za usługi przewozowe środkami transportu zbiorowego w W. dla osób zamieszkujących na terenie stolicy, a które rozliczają się podatek dochodowy we właściwym urzędzie skarbowym oraz dla dzieci tych osób, tzw. program W. Karty Rodziny.

Odnosząc się do podstawy prawnej zgłoszonego przez powoda żądania wskazać należy, że zgodnie z art. 774 k.c. przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewożenia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy. Art. 775 k.c. stanowi zaś, że przepisy kodeksu cywilnego stosuje się do przewozu w zakresie nie uregulowanym odrębnymi przepisami. Tego rodzaju odrębne przepisy zawarte są natomiast w ustawie z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (Dz. U. z 2015 r., poz. 915 - j.t.).

Art. 16 ust. 1 w/w ustawy stanowi, że umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd przed rozpoczęciem podróży lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia – przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym. Zgodnie z art. 4 tej samej ustawy przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego, mogą wydawać regulaminy określające warunki obsługi podróżnych, odprawy oraz przewozu osób i rzeczy. Stosownie do treści art. 15 ust. 1 Prawa przewozowego podróżny jest obowiązany do przestrzegania przepisów porządkowych obowiązujących w transporcie, które zgodnie z ust. 2 tego przepisu w odniesieniu do gminnego regularnego przewozu osób oraz przewozów osób i bagażu taksówkami określa rada gminy, a na terenie miasta stołecznego W. - Rada Miasta Stołecznego W..

W dacie 02 lutego 2015 r. na terenie m.st. W. obowiązywał Regulamin przewozu środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W. uchwalony Uchwałą nr XLVII/1273/2012 Rady Miasta Stołecznego W. z dnia 22 listopada 2012 r. (M..2012. (...)), który wszedł w życie 01 stycznia 2013 r. (utracił moc z dniem 01 lipca 2016 r.). Zgodnie z § 1 ust. 3 niniejszego regulaminu (stanowiącego załącznik do powyższej uchwały) zawarcie umowy przewozu następuje wraz z wejściem pasażera do pojazdu, a w metrze - do strefy biletowej metra. Zgodnie z § 21 ust. 1 w/w regulaminu pasażer, który nie posiada ważnego biletu lub dokumentu uprawniającego do bezpłatnych przejazdów, w pierwszej kolejności po wejściu do pojazdu lub w trakcie przekraczania strefy biletowej metra jest obowiązany skasować/aktywować bilet oraz upewnić się, że kasownik potwierdził fakt skasowania/aktywowania biletu zielonym sygnałem świetlnym i krótkim sygnałem dźwiękowym. Stosownie do § 25 ust. 1 regulaminu, w przypadku stwierdzenia braku odpowiedniego ważnego biletu lub braku ważnego dokumentu poświadczającego uprawnienie do bezpłatnego albo ulgowego przejazdu, kontroler biletów pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty. W przypadku zaś odmowy uiszczenia należności za przewóz wraz z opłatą dodatkową pasażer zobowiązany jest okazać kontrolerowi dokument umożliwiający stwierdzenie tożsamości, na podstawie którego kontroler wystawia wezwanie do zapłaty (§ 25 ust. 2 regulaminu).

Unormowanie powyższe zawiera również art. 33a ust. 3 Prawa przewozowego, który stanowi, że w razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty. W razie odmowy zapłacenia należności przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona ma prawo żądać okazania dokumentu umożliwiającego stwierdzenie tożsamości podróżnego (art. 33a ust. 7 pkt 1 ustawy).

W świetle powyższych uregulowań, skoro w dniu 02 lutego 2015 r. pozwana podróżowała środkiem komunikacji miejskiej, nie posiadając ważnego biletu, a więc dokumentu potwierdzającego jej uprawnienie do przejazdu, powód był uprawniony do obciążenia pozwanej nie tylko kwotą odpowiadającą wartości biletu, ale i opłatą dodatkową za przejazd bez odpowiedniego dokumentu przewozu.

Umowa przewozu zawarta pomiędzy powodem a pozwaną w dniu 02 lutego 2015 r. była ważna i skuteczna, a pozwana nie wykonując swojego zobowiązania poprzez brak ważnego dokumentu uprawniającego ją do przejazdu, zobowiązana

jest do zapłaty określonej w przywołanych wyżej przepisach prawa miejscowego kary umownej w rozumieniu art. 483 § 1 k.c.

Wysokość opłat nałożonych na pozwaną nie była przez nią kwestionowana.

Sąd uwzględnił jednocześnie żądanie powoda zasądzenia od pozwanej odsetek ustawowych od kwoty 270,40 zł od dnia 17 lutego 2015 r. do dnia zapłaty, skoro pozwana do dnia wydania wyroku nie uregulowała należności na rzecz powoda. Zgodnie zaś z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę jest obowiązana zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Mając na uwadze, że to pozwana jest stroną przegrywającą w niniejszej sprawie, a powód zgłosił żądanie zwrotu na jego rzecz kosztów procesu, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda z tego tytułu kwotę 90 zł, na którą składają się: poniesiona przez powoda opłata od pozwu w wysokości 30 zł, a także wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 60 zł, stosownie do § 6 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.490 – t.j.).

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd orzekł, jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem proszę doręczyć pełn. powoda